

Arrest

nr. 68 293 van 11 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VERVENNE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 mei 2010, verklaart er zich op 27 mei 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 22 juni 2011, verstuurd op 23 juni 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 11 november 1977 in Gaziabad in het district Bad, Azad Kashmir. U studeerde tot het vierde middelbaar waarna u van 1998 tot 2005 een cosmeticawinkel uitbaatte in Muree. Vervolgens werkte u twee jaar in een marmerhandel in Rawalpindi. Anderhalf jaar werkte u vervolgens in een autoverhuurbedrijf in Rawalpindi om zich op 20 april 2008 in de stad Mardan te vestigen. Dezelfde dag trouwde u met S. G. In Mardan opende u een kledingzaak voor mannen. In de maand oktober 2009 kwam u in contact met J. en A. De contacten met

beide mannen zwollen aan tot u op zeer regelmatige basis J. en in mindere mate A. ontmoette. Doorheen de gesprekken die u met hen voerde groeide het vermoeden dat ze banden hadden met een terroristische organisatie. Nadat u er bij J. lange tijd op aanstuurde, bekende hij dat zowel hijzelf als A. tot de Tehrike taliban behoorden. In de dagen daarna slaagde u erin J. ervan te overtuigen zijn banden met de taliban te verbreken. U verliet Mardan op 15 januari 2010 nadat u meermaals door A. bedreigd werd en uw winkel in brand werd gestoken. De daaropvolgende maanden verbleef u bij vrienden en familie in Rawalpindi, Lahore en Islamabad tot u op 25 mei 2010 Pakistan kon verlaten. De volgende dag kwam u in België aan waar u zich op 27 mei 2010 vluchteling verklaarde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een identiteitskaart, een kopie van een huwelijksakte, een gekopieerde pagina van een paspoort en twee attesten van de Pakistaanse ambassade neer.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden: verzoeker maakt zijn beweerde verblijf in Mardan niet aannemelijk; hij slaagt er niet in de contacten die hij met J. en A. zou hebben gehad aannemelijk voor te stellen; het is weinig aannemelijk dat verzoeker zich met de zaken van de taliban inlaat zonder even stil te staan bij de gevolgen van zijn daden; verzoeker geeft geen aannemelijk verklaring voor het feit dat hij de politie niet inlichtte over het lidmaatschap van J. en A.; het is niet aannemelijk dat verzoeker geen maatregelen nam om zich te beschermen en zijn winkel bleef openhouden nadat de taliban hem bedreigden; het Commissariaat-generaal erkent dat er in Pakistan een openlijke strijd woedt tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Deze strijd is echter hoofdzakelijk beperkt tot het noordwesten van Pakistan. Aangezien verzoeker jarenlang in de provincie Punjab woonde en werkte en er nog steeds nauwe familie heeft, kan er redelijkerwijs vanuit worden gegaan dat hij zich bij een terugkeer naar Pakistan in Punjab zou kunnen vestigen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van artikel 1a alinea 2 van de Conventie van Genève, van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 en van artikel 3 EVRM.

Wat zijn verblijf in Mardan betreft voert verzoeker aan dat hij een huwelijkscertificaat heeft neergelegd waarvan de authenticiteit niet betwist wordt en waarop een stempel van de stad Mardan werd aangebracht. Eveneens stelt verzoeker dat hij nog geen twee jaar in Mardan heeft verbleven. Voorts meent verzoeker dat zijn situatie niet strijdig is met de informatie van verwerende partij en dat de vaststellingen van verwerende partij totaal uit de lucht gegrepen zijn. Er zijn immers genoeg vergelijkbare situaties waarin binnen één land verschillende talen worden gesproken zonder dat een taalgroep een goede kennis heeft van de andere taal. Daarnaast merkt verzoeker op dat zijn schoonfamilie uit de Urdu-sprekende gemeenschap komt en dat zijn vrouw een master in Urdu behaalde. Wegens de status van het Urdu en het feit dat dit de nationale taal is in Pakistan, kan dan ook bezwaarlijk worden verwacht dat de schoonfamilie verzoeker het Pashtou zou bijbrengen, laat staan dat hij hieromtrent zou verzoeken. Voorts wijst verzoeker er eveneens op dat het vrij tot zeer normaal is dat de zeldzame conversaties binnen een geheime relatie niet worden besteedt aan taal- en cultuuruitwisseling, te meer gezien zijn echtgenote uit een Urdu-sprekende gemeenschap komt en over een master in het Urdu beschikt. Verzoeker meent verder dat het aannemelijk is dat hij na nog geen twee jaar de stad niet goed kent en de lokale taal niet spreekt. Opnieuw kan de vergelijking worden gemaakt met expats die hier in België verblijven en slechts vertrouwd zijn met 'place de Luxembourg' waar de gangbare taal Engels is.

Verzoeker voert aan dat uit de informatie van verwerende partij blijkt dat Pashtou nog maar recentelijk als plichtvak werd opgelegd waardoor het zeer aannemelijk is dat de mensen waarmee verzoeker in contact kwam (volwassenen) naast Pashtou, voldoende kennis van het Urdu hadden daar dit de nationale taal is. Voorts merkt verzoeker op dat hij verklaard heeft dat Javid niet vloeiend Urdu kon spreken, maar het goed begreep. Voorts heeft hij Javid niet omschreven als een weinig intelligent man. Het is dan ook moeilijk te begrijpen op welke manier tegenpartij besluit dat Javid door verzoeker werd beschreven als een weinig intelligente jongeman. Dat tegenpartij het intelligentieniveau van Javid opwerpt om te besluiten dat het niet aannemelijk is dat de discussies in het Urdu werden gevoerd, mist elke grondslag.

Verzoeker stelt sedert december 2010 in het bezit te zijn van een origineel stuk, namelijk de verklaring afgelegd door zijn schoonvader bij de politie van Mardan dat verzoeker samen met een vertaling in het Frans in bijlage van zijn verzoekschrift voegt. Uit het stuk blijkt dat de verklaringen van zijn schoonvader overeenkomen met de verklaringen van verzoeker.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas en baseert zich daarvoor op de motieven van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekers argumenten in zijn verzoekschrift bijna uitsluitend gericht zijn tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker slechts een beperkte kennis heeft van het Pashtou, de gangbare taal in Mardan. Daarmee gaat verzoeker echter voorbij aan de overige vaststellingen in de bestreden beslissing. Zo is de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn beweerde verblijf in Mardan niet aannemelijk maakt, ook gebaseerd op het feit dat verzoeker slechts de namen kent van twee dorpen rond de stad, dat hij geen weet heeft van de verschillende 'unions' in het district Mardan, dat de overstroming van augustus 2009 hem onbekend is, dat hij wel weet dat er in Mardan een universiteit is maar niet dat deze universiteit tijdens zijn verblijf werd opgericht, dat hij niet kan aangeven of hij ten tijde van de laatste verkiezingen in Pakistan in Rawalpindi dan wel in Mardan woonachtig was en dat hij zich ook slechts erg vaag en kort kon uitlaten over de incidenten en aanslagen die Mardan tijdens zijn verklaarde verblijf teisterden. Verzoeker geeft geen aannemelijke verklaring voor deze vaststellingen. Zijn betoog dat hij maar twee jaar in Mardan verbleef, dat hij de plaatselijke taal niet spreekt en dat iedereen snel naar huis gaat en de winkels na zonsondergang worden gesloten, volstaat niet als verklaring. Veel van de vaststellingen in de bestreden beslissing maken immers deel uit van het dagdagelijkse leven en dus mag verwacht worden dat verzoeker ervan op de hoogte is, zeker gelet op het feit dat hij winkelier was en zijn vrouw en schoonfamilie ook in Mardan woonden en bovendien van daar afkomstig zijn. Verder geeft verzoeker geen verklaring voor de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zijn kennis van J. en A. niet ver reikt, dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker zich met de zaken van de taliban inlaat zonder even stil te staan bij de gevolgen van zijn daden, dat verzoeker geen aannemelijke verklaring geeft voor het feit dat hij de politie niet inlichtte over het lidmaatschap van J. en A. en dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen maatregelen nam om zich te beschermen en zijn winkel bleef openhouden nadat de taliban hem bedreigden. De Raad sluit zich aan bij deze vaststellingen. Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker een paspoort bekomen heeft op de Pakistaanse ambassade in Brussel waarop als permanente woonplaats een adres in Rawalpindi (provincie Punjab) vermeld staat. Deze vaststelling bevestigt het uitgangspunt van de bestreden beslissing, met name dat verzoekers beweerde verblijf in Mardan niet aannemelijk is waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij er beweert te hebben ondervonden.

Het document dat verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd – een verklaring die verzoekers schoonvader bij de politie heeft afgelegd – kan hieraan niets veranderen. Dit document kan de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen immers niet wegnemen. Bovendien kan ook geen geloof gehecht worden aan verzoekers bewering dat hij voor 28 november 2010 niet wist dat zijn schoonvader deze verklaring had afgelegd. De verklaring dateert immers al van januari 2010 en verzoeker verliet Pakistan pas in mei 2010. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij vanuit België nog steeds contact heeft met zijn vrouw (gehoorverslag, 14). Bijgevolg kan aan dit document geen bewijswaarde worden toegekend.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER